

Oslo Politidistrikt/
Spesialenheten for politisaker

22. april 2025

Politianmeldelse av påtaleansvarlig jurist Mikael Brekmo

Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) anmelder påtaleansvarlig jurist Mikael Brekmo for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet etter at han har henlagt anmeldelser av dommere ved Oslo tingrett, Borgarting Lagmannsrett, og Høyesterett for misbruk av myndighet og å motarbeide rettsvesenet. Politiet ble [informert](#) om sine plikter når rettssystemet er under angrep; det er politiets oppgave å avklare om de anmeldte har prinsippene som bygger en rettsstat på sin side, og det er enkelt å komme frem til svaret.

Samtlige anmeldte jurister er tatt på fersk gjerning. De har motsatt seg 200 års rettstradisjon for å hindre et effektivt rettsmiddel og deres juridiske metode ser bort fra avgjørende faktorer som reelle hensyn og rettsstatsgarantier. Vilkaflig forfølgelse fortsetter og flere hundretusen borgere har krav på oppreisning fordi dommere som Rikke Lassen, Hanne Sofie Bjelland, Kari Gitmark, Espen Sandvik, Håvard Holm, Marius Stub, Halvor Aas, Halvard Leirvik, og Ingeborg Kristin Sunde, Ragnhild Noer, Erik Thynnes, og Inger Cecilie Berglund har misbrukt sin myndighet til å ugyldiggjøre Norges grunnlov, men påtalejurist Mikael Brekmo avviser anmeldelsen fordi det «ikke er rimelig grunn til å undersøke om det foreligger et straffbart forhold».¹

Brekmo viser med henleggelsen at han verken jobber kunnskapsbasert eller sørger for kvalitet etter Riksadvokatens retningslinjer og føringer, og øvrige retningslinjer fra POD og Politimesteren. Han beskytter i stedet en juridisk tradisjon som har gitt Norge et stadig større problem med menneskerettighetene, den som vektlegger styringsjuss på bekostning av rettighetsjuss. Fordi Brekmo ikke vil erkjenne et problem for rettsstaten og at politi- og påtalemyndighet har tatt del i varige og systematiske krenkelser igangsettes ingen etterforskning, men slik svikter politiet sitt samfunnsoppdrag og slik skjules 17 år med rettsløshet.

Tildekking av varige og systematiske krenkelser

I over 20 år har det vært kjent at begrunnelseskrevet for straff ikke er oppfylt og hadde politiet utført sitt samfunnsoppdrag ville Norge fått en slutt på 60 års misdirigert ruspolitikk. Systemisk ukultur ville blitt eksponert, påtalemyndigheten ville sørget for kart og kompass gjennom et

¹ Underretning til klager av 20-03-25 (deres referanse 16742034 16540/25-201), og underretning til klager av 21-03-25 (deres referanse 16741991 16534/25-201 og deres referanse 16742061 16546/25-201)

paradigmeskifte for strafferetten, og ekstremister i regjeringen ville fått passet sitt påskrevet. Som i Alaska, Mexico, Sør-Afrika, og Brasil ville rettsvesenet styrt samfunnet ut av tyranniske farvann, men det ville ikke Brekmo. Med politiets henleggelse har Brekmo i stedet styrket den juridiske tradisjon som truer rettssikkerheten – den som ikke vil forholde seg til rettighetsjuss. Dette er meget uheldig for politiet. Det er en ting å henlegge småtyveri på fersk gjerning, men langt verre å se vekk fra ukulturen som er avdekket i domstolene. Det siste er forræderi, for det finnes ingen større trussel mot rettsstaten enn nedprioritering av rettigheter, og avgjørende ledd i maktbalansen er satt ut av spill. Takket være jurister som Brekmo skjules et tårn av korrupsjon. 17 år med rettsløshet fortsetter og 200 års rettstradisjon er ugyldiggjort etter at politi- og påtalemyndighet gjentatte ganger har motsatt seg lovgivers intensjon ved innføringen av Grunnlovens § 89, og Brekmo er avslørt som en alvorlig trussel mot rettsstaten.

I over 40 år har historikere, kriminologer, og rettssosiologer omtalt syndebukkmekanismen som drivende for ruspolitikken. Det følger at jurister har et ansvar som ikke er ivaretatt og Johs Andenæs forsøkte i 1994 å sikre fagfeltets integritet. Som han gjorde klart i *Lov og Rett*, hadde forbudet feilet i å nå målet om et narkotikafritt samfunn. I stedet var omkostningene enorme, og Andenæs etterlyste prinsipiell debatt. Riksadvokat Rieber-Mohn responderte med å motsette seg realitetsanalyse. Han insisterte på at ruspolitikken skulle holdes i straffesporet uavhengig av resultat, og systemtro jurister har siden beskyttet forbudet fra rettighetsanalyse fordi ingen vil belyse et mørkt kapittel for strafferetten.

Slik har det gått til at justisminister etter justisminister er blitt skjermet for Ansvarlighetslovens rekkevidde mens vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse fortsetter. Straffelovkommisjonen dokumenterte i 2002 at kriminalisering ikke kunne forsvares. Rusreformutvalget bekreftet i 2019 at offentlig panikk lå til grunn for lovutformingen, men politikken fortsatte på et konstitusjonelt sidespor. Det narkotikafrie idealet hadde innen da gitt budsjetter, maktmidler og prestisje som jurister og politikere ikke ville miste, og borgere ble straffet uten grunnlag. Sivil ulydighet ble derfor tatt i bruk for å aktivere domstolenes kontrollfunksjon, men 60 års forbud har gjort slik skade at domstolenes uavhengighet er truet. En [sannhets- og forsoningskomisjon](#) er klar for å bøte på trusselen som følger med nedprioritering av rettighetsjuss, men vitner og bevis nektes fremmet av jurister som hevder at det ikke er domstolenes oppgave å kontrollere ruspolitikken.

Normalt skulle Kontroll- og konstitusjonskomiteen ryddet opp på vegne av rettsstaten. Ikke bare har et titalls dommere helt opp til Høyesterett motsatt seg lovgivers intensjon ved innføringen av Grunnlovens § 89, men siden avvisningen av straffelovkommisjonens rapport i 2008 har Justisdepartementet sviktet fagansvar. Det var på denne tiden klart at straff ikke kunne forsvares, og lovgiver skulle undersøkt om mindre inngripende midler var egnet. Så lenge politikerne forplikter seg til forbudslinjen, kan verken politi eller borgere være sikre på om politiloven følges, og var det ikke for omfattende ukultur ville verken domstolene eller Kontroll- og konstitusjonskomiteen sviktet forpliktelser til forfulgte grupperinger.

Det er imidlertid dette begge har gjort. Politiet har mottatt dokumentasjon som bekrefter at Stortingets og domstolenes kontrollfunksjon er satt ut av spill av aktører som har prioritert maktmidler, budsjetter, og prestisje på bekostning av omfattende menneskerettighetsbrudd, og jussen er blitt et stadig mer beklagelig vitnemål om hva det koster å forsvare keisere uten klær. Politi- og påtalemyndighet har derfra et ansvar for rettssikkerheten som ikke er ivaretatt, og flere hundretusen straffereaksjoner er omstridt etter at prøvelsesretten for første gang ble gjort gjeldende. I 17 år har kravet om et effektivt rettsmiddel blitt ugyldiggjort av jurister som setter lojalitet til system foran hensyn til grunnlov, og Brekmo har vært sentral i tildekkingen av systematiske krenkelser.

Det er viktig å være klar over at Rolleforståelsesutvalget påpekte slike aktører som et problem for rettsstaten. I den grad rettighetsjuss ikke er forsvarlig vektlagt er ruspolitikken uforenelig med menneskerettighetene, og problemet med fasadebegrunnelser består fordi Brekmo har skult et problem for rettsstaten heller enn å ta oppgjør med ukultur.

Systemisk ukultur

Norges problem med menneskerettigheter begynte i 2008, da prøvelsesretten for første gang ble gjort gjeldende i Sør-Østerdal tingrett. Grunnlovens § 89 gir domstolene plikt til å kontrollere den politiske prosessen og etiske retningslinjer er klare på at påtalemyndigheten skal fremme prinsipielle spørsmål for avklaring. Til tross for dette motsatte dommere og statsadvokater seg avklaring, og Førstestatsadvokat Torgersen forfattet i 2009 et brev på vegne av Riksadvokat Busch som avviste prøvelsesrett på rusfeltet. Torgersen førte deretter saken for Høyesterett i 2010, da landets øverste domstol på hans oppfordring avviste problemstillingen. Deretter [dekket](#) Torgersen over manglende rettssikkerhet i 2018, når Rusreformutvalget tolket mandatet om å belyse forholdet til menneskerettighetene så snevert at ingen rettighetssikring var mulig. Takket være hans ledelse fikk en blindsones bestå, og siden har Torgersen trukket i trådene når det sivile samfunn har forsøkt å få ruspolitikken bort fra et konstitusjonelt sidespor.

Det var Torgersen som på vegne av Riksadvokaten i 2023 oppnevnte Innlandet Politidistrikt til å ta seg av ARODs sivile ulydighet etter at Oslo Statsadvokater ble vurdert inhabile. Dette var samme distrikt som i 2008 satte norsk rettshistorie 200 år tilbake ved å avvise prøvelsesrett, og Politiadvokat Lundstein fulgte i samme spor. Som aktor skjulte hun i Oslo Tingrett 16 års rettsløshet ved å behandle cannabiskafeen på Bislett som vanlig profittmotivert kriminalitet. Slik sviktet hun påtalemyndighetens viktige rolle som garantist for rettssikkerheten, og Lundstein ble den [16. november 2024](#) anmeldt til Spesialenheten for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet. Etter at Spesialenheten henla saken var det opp til Riksadvokaten å rydde opp, men Torgersen sørget for at saken ble henlagt.

Torgersen og en håndfull påtalejurister utmerker seg med det som agenter for underminering av rettsstaten. Godt hjulpet av korrupte eller inkompetente dommere har slike aktører holdt

ruspolitikken på et konstitusjonelt sidespor, men problemet med bukken og havresekken er klart og uten lojale forbudstilhengere som Peter Frølich ville ukultur blitt eksponert. Hadde ikke Kontroll- og konstitusjonskomiteen vært kuppet av agenter for tyranniet, ville ikke integritetsløse dommere som Rikke Lassen, Hanne Sofie Bjelland, Kari Gitmark, Espen Sandvik, Håvard Holm, Marius Stub, Halvor Aas, Halvard Leirvik, og Ingeborg Kristin Sunde, Ragnhild Noer, Erik Thynnes, og Inger Cecilie Berglund forverret situasjonen for domstolene. Rettsstaten ville ikke møtt motbør fra karrierekåte jurister og Norge ville fått slutt på vilkårlig forfølgelse på rusfeltet, men det ville ikke Frølich. For Kontroll- og konstitusjonskomiteens leder – som andre maktmennesker – har det viktigste vært å beholde politiets maktmidler, uavhengig av resultat, selv om historiens dom er gitt.

Det finnes tross alt ingen forskning som antyder at politiets maktmidler på rusfeltet gjør nytte for seg. Tvert imot finnes det [forskning](#) som dokumenterer det motsatte, og samfunnet er omtrent like tjent med et politi som straffer på rusfeltet som med et brannkorps som slukker branner med bensin. Dette har vært tydelig i flere tiår, men systemstrebere som Frølich og Torgersen gjør at ødeleggelsen fortsetter og korrupte dommere som Rikke Lassen, Hanne Sofie Bjelland, Kari Gitmark, Espen Sandvik, Håvard Holm, Marius Stub, Halvor Aas, Halvard Leirvik, og Ingeborg Kristin Sunde, Ragnhild Noer, Erik Thynnes, og Inger Cecilie Berglund er villig til å dekke over rettsløshet. De er alle grepet på fersk gjerning. Jo høyere plassert i systemet, desto større er fallhøyden forbundet med å beskytte ruspolitikken fra kontroll, og Straffelovens kapittel 17 har et titall paragrafer som samtlige bør frykte. Politiet kan derfor ikke henlegge saken uten at et varig og systematisk angrep mot sivilbefolkningen videreføres, og Brekmo er skyldig å skjule en forbrytelse mot menneskeheten. I 30 år har ansatte i politi- og påtalemyndighet misbrukt sin stilling til å beskytte ruspolitikken fra rettighetsanalyse, men Politiloven og etiske retningslinjer er klare på plikten til å sikre kjerneverdier, og Spesialenheten og Riksadvokaten er som institusjoner avhengige av individer som evner å bygge integritet i tider med panikk.

Det følger derfra at jo flere etterforskere og jurister som dekker over etiske utfordringer i straffesakskjeden, desto verre blir statens rulleblad, og anmeldelsen må sees i sammenheng med tidligere korrespondanse. Siden 2008 har etatens ansvar for å hjelpe samfunnet ut av et totalitært grep vært klart og det er ingen løsning å henlegge saken. For hvert år som går blir problemet med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse mer åpenbart, og ettersom stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse må Norge ta et oppgjør med en ukultur som svekker rettsstaten. Statsministerens kontor er [informert](#), og har ansvar for å foreta nærmere undersøkelser, men politiet plikter å beskytte befolkningen mot trusler på eget initiativ. Norge har et økende problem med rettsløshet fordi regjeringen, Kontroll- og konstitusjonskomiteen, og domstolene svikter prinsippene som landet bygger på, og politiet må ta grep eller bli husket av ettertiden for sitt svik.

Dette er uunngåelig. Det er en gammel sannhet i jussen at det i tider med tyranni bare finnes tre valg: Forræderi, medløperi, og grunnlovsforsvar. I en tid som vår, hvor offentlig panikk muliggjør vilkårlig forfølgelse, er de som svikter ansvaret for rettsstatsbygging enten medløpere eller forrædere, og AROD vil eksponere et problem for rettsstaten til vi finner jurister som verner om Norges grunnlovsarv. Ingenting truer rettssikkerheten mer enn et statsapparat som nekter å etterforske anklager om menneskerettighetsbrudd, og motstand mot undersøkelser vil bli lagt frem for ICC som dokumentasjon på at norske myndigheter har sviktet folkerettslige forpliktelser.

Det er kjedelig at stadig flere i politi- og påtalemyndighet må forberede seg på dårlige netter, men det skal koste å utsette rettighetssikring. Kun seriekoblede ansvarsfraskrivelser holder Norge i et utdatert paradigme og for hver dag som går blir regjeringens ruspolitikk en større forbrytelse. Samtlige forsøk på å beskytte ukultur vil derfor bli behandlet som landssvik, og enhver etterforsker og påtalejurist som svikter sitt samfunnsoppdrag må stå ansvarlig for ettertiden. Så lenge politiet lar seg lede av ekstremister i maktposisjon vil politiet være et redskap for tyranniet, og denne anmeldelsen vil enten rette opp skaden som nedprioritering av rettighetsjuss har påført nasjonen eller avsløre mer omfattende ukultur.

Prinsippene som bygger landet er klare. Grunnloven tar høyde for svikt hos politikerne, men ikke hos juristene, og samtlige som prioriterer styringsjuss på bekostning av rettighetsjuss vil få som fortjent.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink, reading 'Roar Mikalsen'. The signature is fluid and cursive, with the first name 'Roar' and last name 'Mikalsen' clearly distinguishable.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk